

* ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΡΩΤΑΣ ΜΟΥ ΠΛΑΝΑΣ *

* ΟΙ ΕΠΙΛΕΚΤΟΙ *

ΕΙΛΑΙΝΟΝ τι τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1899, ἐὰν δὲν μ' ἀπατᾷ ἡ μνήμη, οἱ διερχόμενοι τὴν ὁδὸν Ἀδριανῶν — καὶ μάλιστα τὸ τμήμα αὐτῆς ἐκεῖνο, ὅπου τὸ γνωστὸν μακρὸν μονοειδὲς τοίχωμα ὑπομνησθεὶ τὴν ὠραίαν ἱστορίαν παλαιότερων χρόνων, — μὲ βλέμμα συμπαθὲς παρηκολούθουν ἔφηθόν τινα ἐπαίτην νεανίαν στηριζόμενον ἐπὶ τινος σεσαθρωμένης βακτηρίας καὶ κατακουρασμένον βαδίζοντα πρὸς τὸ ἄνω τέρμα τοῦ ἀκόμρου ἐκείνου δρόμου.

Ὁ ἐπαίτης ἐκεῖνος νεανίας, σχεδὸν ῥακένδυτος, ἔφερεν ἔμπροσθεν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ κρεμάμενον ἐκ τοῦ λαιμοῦ διὰ στενῆς δερματίνης λωρίδος μικρὸν τι χειροκίνητον μουσικὸν ὄργανον, τοῦ ὁποίου θέτων εἰς περιστροφικὴν κίνησιν τὴν λαβίδα ἔπαιζεν ἄνευ σαφῶς ὠρισμένου ὄρθμου μουσικόν τι τεμάχιον, τὸ ὁποῖον προσεπάθει νὰ συνοδεύῃ διὰ τῆς παθητικῆς του φωνῆς ἄδων ἄσμά τι τῆς ἐμπνεύσεώς του ἀναμφιβόλως.

Αἱ παθητικαὶ στροφαὶ καὶ οἱ πλήρεις ψυχικοῦ ἄλλοις στίχοι τοῦ ἄσματός του προεκάλλον τῶν διαβατῶν ὄχι μόνον τὴν προσφορὰν βοηθήματος διὰ τῆς παροχῆς μικρῶν τινων νομισμάτων, ἀλλὰ καὶ ζωηρὰν — ζωηροτάτην τὴν ἄδολον συμπάθειαν.

Ὁ ἔφηθος ἐκεῖνος νεανίας, ὃ κατ' ἀνάγκην ἐπαίτης, ἦτο ἀόμματος ζητιᾶνος, ἦτο ἔφηθος τυφλός

Δύο ἔτη περίπου εἶχον παρέλθῃ, ἀφ' ὅτου ἀνθρωπίνῃ τις ἀκατανόητος ἀλληλοσύγκρουσις, πολεμικὴ θύελλα, εἶχε παρασύρει πᾶν τὸ προστυ-

K. KOZMAN

✻ ΑΠΟ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟΝ ✻

χὸν ἐπὶ τοῦ εὐφόρου ἐδάφους τῆς Θεσσαλίας καὶ τοῦ Ἱεροῦ Τεμένου τῆς Ἡλείου καὶ εἶχε προσάψη τὸ ὄνειδος ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ἑλληνοπολίτου, καὶ ἔκτοτε λείψανον τῆς μυστηριώδους ἀκόμη ἐκείνης ἀνεμοζάλης, ἐρείπιον τῆς ἀποτροπαίου ἐκείνης ἀνθρωπίνης διαμάχης, περιεπλανᾶτο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν ὁ ἐπαίτης αὐτὸς νεανίας, περιάγων τὸ μουσικὸν χειροκίνητον αὐτοῦ ὄργανον καὶ συλλέγων διὰ τῆς ἐλεημοσύνης τὰ ψυχία τῆς ζωῆς.

Μόνος γόνος λίαν εὐκαταστάτου ἐξ Ἡλείου οἰκογενείας ἅμα τῷ κινδύνῳ τῆς Πανελληνίου Πατρίδος, κατὰ τὸ ἀπαίσιον ἔτος 1897, ἔδραμεν ὡς ἐθελοντῆς στρατιώτης τῆς Ἰδέας εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ὅπως διεκδικήσῃ δι' ἐκάστης ἡμετέρας τοῦ αἵματος αὐτοῦ μέτρον πρὸς μέτρον τὴν πατρίδα γῆν.

Τὸ πεπρωμένον ἠδίκησεν αὐτὸν καὶ κατὰ τὴν μάχην τῶν «**Πέντε πηγαδίων**» — τῶν ἀλεχόντων ὀλίγας μόνον ὥρας ἐξ αὐτῆς τῆς πρωτενούσης τῆς Ἡλείου — καθ' ἣν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἦτο ὁ τετιμημένος στρατιώτης **Κουμουνδοῦρος**, βληθεὶς κατὰ πρόσωπον ὑπὸ θανατηφόρου σφαίρας τοῦ ἀδυσωπήτου ἐχθροῦ ἀπώλεσε τὴν ὄρασίν του κατόπιν πλημμελοῦς θεραπείας.

Ἐπιδιώξας μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα καὶ ὑπὸ τὴν πατρικὴν του στέγην διέλθῃ τὰς ὑπολοιπτοὺς ταλαιπώρους ὡς ἐκ τῆς τυφλώσεώς του ἡμέρας τῆς ζωῆς του, μετ' ἀφάτου λύπης ἐπληροφορήθη ὅτι οἱ γονεῖς του θεωρηθέντες ἕπολοι ὑπὸ τῶν Τουρκικῶν Ἀρχῶν συνελήφθησαν ὡς στασιασταὶ καὶ φυλακισθέντες κατόπιν ἀπανθρώπων βασανιστηρίων ἐξεμέτρησαν τὸ ζῆν, ἀφοῦ πρότερον ἅπανα ἢ κινήτῃ καὶ ἀκίνητος περιοσίαι των ἐδημεύθη.

Ἀνὴρ ἀπέμενε οὕτω εἰς τὸν δυστυχῆ νέον παρὰ μόνον ὡς κατοικία αἱ ἀγνυαὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τροφή τὰ ἀπολειπόμενα ψυχία τῆς τραπέζης ἑνὸς ἐκάστου ἡμῶν, τραπέζης, τῆς ὁποίας τὰ ἐδέσματα αὐτὸς πρὸ παντὸς καὶ οἱ ὑπὲρ Πατρίδος ἀνέκαθεν ὁμοιοὶ του ἀγωνισάμενοι μᾶς ἔδωσαν τὰ μέσα πλουσιπαρόχως νὰ παραθέσωμεν.

Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν παρελθόν, μὲ τοιαύτας ψυχικὰς καὶ σωματικὰς δοκιμασίας ὁ συμπαθὴς ἐπαίτης ἐπλανᾶτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν συνηρτῶμεν αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀδριανοῦ. Δικαίως φωνὴ καὶ ὄργανον αὐτοῦ ἐσκόπιζον ψυχικὰ ὄργη καὶ ἄλγος βαθὺ διηυλάκον τὰς φαιδρὰς ἡχοῦς τοῦ μέρους ἐκείνου. Διὰ τοὺς διαβάτας ὁ ἐπαίτης νεανίας προήρχετο ἐκ τοῦ ἀγνώστου, ἀγνώστου τελείως εἰς αὐτούς. Οἱ παλμοὶ ὅμως τῆς φωνῆς του ἐνέκρουπον τοιαύτας ψυχικὰς δονήσεις, τὸ μουσικὸν του ὄργανον ἐξεδήλου τοσοῦτον περιλύτως τὸ θανάσιμον ὄργος, τὸ καταβιβροσκον τὴν ψυχὴν του, ὥστε οὐχὶ ἀδικαιολογητῶς οἱ διαβάται διέκοπτον τὸ βῆμά των, ὅπως ἐλεήσωσι τὸν νεανίαν. Μικρὸς τις ἤδη θόρυβος ἤρχισε

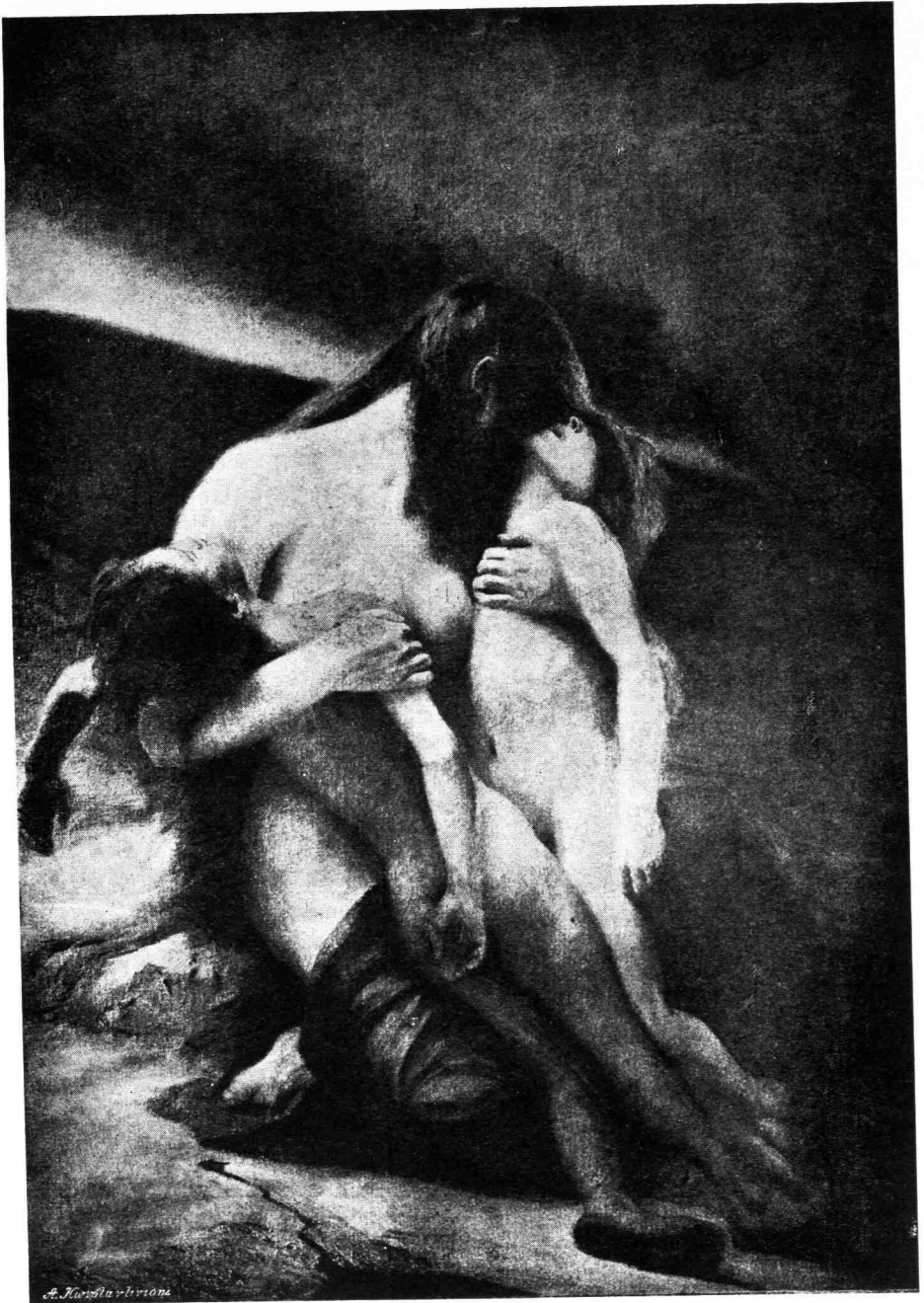
νά επακολουθῆ ἐκ τοῦ ἀνοίγματος τῶν παραθύρων τῶν πέριξ οἰκιῶν καὶ ἐπὶ πλέον νά διακόπτη τὴν ἡρεμίαν τοῦ δειλνοῦ ἐκείνου. Εἰς τὰ παράθυρα σιγὰ - σιγὰ ἀνεφαίνοντο μικρὰ κεφαλάκια χαριτωμένων δεσποινίδων, τὰς ὁποίας εἴλκνεν ἐκεῖ, ὡς τὸ φῶς τὰς πεταλούδας, τὸ ἄσμα τοῦ πόνου τὸ τραγοῦδι τοῦ ζητιάνου.

Πρὸ ὀλίγον σχεδὸν εἶχε δύση ὁ παμφαῆς ἀστὴρ τοῦ Φοῖβου καὶ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ ὑπολειφθὲν λυκόφως ἐκ τῆς καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν φωτοβολήσεως τοῦ ἡλίου δὲν ἀπέμενε παρὰ μόνον, ὅπως βαθύτερον διασθανθῆ τις τὸ μελάγχολον τοῦ φθινοπώρου καὶ ὑπὸ τῆς ἔμβυθς ἢ φαντασία του φερομένη δυνηθῆ νά διεισδύσῃ εἰς τὴν ἠδύτητα τοῦ λιποπυρξισματος τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Τὰ ἔσωθεν τοῦ περιβόλου τοῦ ἐκεῖ που τοιχώματος πανύψηλα δένδρα φυλλορροοῦντα προσέθετον διὰ τοῦ παραγομένου ψιθύρου ἐκ τοῦ φυλλορροήματος καὶ τῆς προστριβῆς τῶν φύλλων ἐπὶ τοῦ πλακοστρώτου πεζοδρομίου καὶ τῆς ἐκ τούτων ἐντυπώσεως τοῦ φθοροποιῦ τῆς φύσεως ποιᾶν τινα ἀκόμη μελαγχολίαν εἰς τὸ ὄλον περιβάλλον, τὸ ὁποῖον διέτρεχον ἤδη τὰ πρῶτα ψυχικὰ ὄργη τοῦ φθινοπώρου, τὰ ἐπιζητοῦντα τροπὸν τινὰ νέας ψυχικᾶς δονήσεως καὶ νέας ἀορίστους καὶ φευγαλέας ἡδονάς. Ἡ κατακλείς τοῦ μελαγχόλου τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, ἡ ὄργη φωνὴ καὶ τὸ ἀδόμητον ἄσμα τοῦ ἐπαίτου νεανίου ἦτο, ἡ διακόπουσα τὴν γαλήνην τοῦ μέρους ἐκείνου.

Τὰ κατακλύζοντα τοὺς κλῶνας τῶν πλησίον πανυψηλῶν δένδρων πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ καταφεύγοντα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων, ὅπως ἀναπαυθῶσιν ἐκ τοῦ καμάτου τῆς ἡμέρας, διὰ τῆς φλυαρίας των δὲν ἐμαρτυρολόγουν ἄλλο τι παρὰ μόνον ὅτι ὁ κάτωθι των διερχόμενος κατάκοπος ἐπαίτης ἐδικαιοῦτο πλέον παντὸς ἄλλου προστάτιδος χειρός.

Διάφορα μικρὰ χάλκινα καὶ νικέλεια νομίσματα ἐρρίπτοντο μὲ πορευτικὸν βλέμμα εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ χειροκινήτου ὀργανέτου

✧ Η ΠΕΝΘΟΥΣΑ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ ✧

τεθειμένον μικρόν δίσκον και ὁ ἐκ τῆς προστριβῆς παραγόμενος φόφος ἀντι παρηγορίας τὸν ψυχικὸν πόνον αὐτοῦ βαθύτατα ἐπηύξανε. Διότι ἦτο ζητιᾶνος ὁ τυφλὸς οὐχὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης. Ἐκαστον προσφερόμενον κερμάτιον ἦτο λάκτισμα κατὰ τῆς ἐμφύτου εἰς αὐτὸν ἐκ πατρογονικῆς κληρονομίας ὑπερηφανίας, και ἐκ τῆς ἐξαναστάσεως τῆς φιλοτιμίας του ψυχικὸς ἀγὼν φοβερός διεγράφετο ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ. Ἐκ φύσεως εὐγενῆς και εὐπαιδευτος ἐπλανᾶτο ἤδη και ἔτεινεν ἱκέτιδα χεῖρα χάριν μιᾶς λευκῆς και ἀσπίλου ἰδέας . . . τῆς Ἰδέας τῆς Πατρίδος.

Ἄσμα και ὄργανον ὡς ἐκ τῆς ἐπερχομένης νυκτὸς διεκόπτοντο ἤδη και ἡ τελευταία ἀπήχησις τοῦ ἄσματος δὲν εἶχεν ἀκόμη χαθῆ, ὁπότεν τὴν ἐντελῶς κυριαρχοῦσαν ἐκεῖ ἠρέμῃσιν διέκοπτεν, ἐκ τινος παραθύρου πλησίον κειμένης οἰκίας ἀποτεινομένη, δειλὴ παρακλητικὴ φωνὴ νεανιδὸς τινος, νεοῦσης χεῖρα πρὸς τὸν ἐπαίτην νεανίαν μετὰ εἰκοσαλέπτου νικελίνου νομίσματος και ζητούσης παρ' αὐτοῦ, ὅπως ἐπαναλάβῃ τὸ ἄσμά του. Ὁ ἐπαίτης νεανίας, ἅμα τῷ ἀκούσματι τῆς εὐσπλάγγχου αὐτῆς παρακλήσεως, ἀποκαλυφθεὶς ἐπανέλαβε μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως τὸ τραγοῦδί του.

Και ἡ αἰτία αὕτη ἦτο ν' ἀκουσθῶσιν ἐκ νέου τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, διὰ τελευταίαν φορὰν, αἱ πλήρεις καρδιοβόρου ἄλγους στροφαὶ τοῦ πενθίμου ἄσματος τοῦ τυφλοῦ ἐκείνου νέου.

Ἡμέραι και ἡμέραι παρήρχοντο πλέον και καθ' ἐκάστην ἐσπέραν και κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος πάντοτε ἠκούετο τὸ αὐτὸ πένθιμον ἄσμα τοῦ διερχομένου ἐπαίτου τυφλοῦ νεανίου.

Ἐξυδερκῆς τις παρατηρητὴς θὰ ἐπρόσεχεν ὅτι ὁ ἐπαίτης, ὁ ψάλτης τοῦ πόνου, τὸ ἄσμά του τὸ πένθιμον περισσότερο, ἢ εἰς ἄλλο τι μέρος, παρέτεινε κάτωθι τοῦ παραθύρου ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ φθινοπωρινὸ ἐκεῖνο δειλινὸ τοῦ Σεπτεμβρίου παρακλητικῶς τῷ ἐζητήθῃ ἢ ἐπανάληψις τοῦ πενθίμου ἄσματος του. Καί, ἐὰν τὸ βλέμμα τοῦ παρατηρητοῦ ἦτο ἀκόμη περιέργον, θὰ ἀντελαμβάνετο ὅτι τὴν αὐτὴν ὥραν και καθ' ἐκάστην πάντοτε ὀπισθεν τῶν ὑελοπινάκων τοῦ παραθύρου, μεταξὺ αὐτῶν και τῶν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ παραθύρου ἀναρριπτομένων παραπετασμάτων, ἐκρύπτετο μετ' ἐνδομύχου ψυχικῆς ταραχῆς και ἀνυπομονησίας ἢ κόρη ἐκείνη, ἢ ὁποία τόσον περιπαθῶς εἶχε παρακαλέσῃ τὸν τυφλὸν ἐπαίτην νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πένθιμον ᾠδὴν του. Ἡ παρατήρησις μας αὕτη θὰ μᾶς ἐκαμνεν ἴσως νὰ πιστεύσωμεν ὅτι μεταξὺ τοῦ τυφλοῦ ἐπαίτου και τῆς νέας ἐκείνης εἶχεν ἀναπτυχθῆ σφοδρὰ τις συμπάθεια, σύμβολον ἴσως ἀσφαλῆς μεγάλου τινὸς ἔρωτος, ἀλλ' ἡ κοινωνικὴ ἄβυσσος, ἢ χωρι-

ζουσα αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, καὶ αἱ περὶ τῆς νέας νεωστὶ ληφθεῖσαι πληροφοροῖαι μας τὴν ὑπόθεσίν μας ταύτην ἴσως ὡς πρὸς τὴν κόρην τοῦλάχιστον δὲν θὰ ἐπιβεβαιώσωσιν.

Ἡ νεᾶνις κοσμουμένη ὑπὸ χαρακτηριστικῶν, ἐμφαινόντων ἀγαθότητα ψυχῆς ἀπαράμιλλον καὶ εὐφυΐαν οὐχὶ μετρίαν, ἦτο κόρη οἰκογενείας τῆς μέσης λεγομένης κοινωνικῆς τάξεως — ἐκ τῆς τάξεως ἐκείνης, ἐκ τῆς ὁποίας πάντοτε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βλαστάνει πᾶν τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν — καὶ τῆς ὁποίας ἡ πατρικὴ περιορισία δὲν ἦτο καὶ τόσο ἐνκαταφρόνητος. Ἄτυχήσασα ὁμως δυστυχῶς εἰς τὸν ἔρωτά της, ὡς ἀγαπήσασα νέον τινα ἀνήκοντα εἰς τὴν ψευδοαριστοκρατίαν μας, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ πρῶτον τῆς ὑπεδαύλισε τὴν ἰσρὰν ἐκείνην φλόγα, ἡ ὁποία θὰ διαπνέη τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ὑφήμιον, τὸ Ἄπειρον, ἐφ' ὅσον ἔλη καὶ πνεῦμα ἀδιαχώριστα θὰ διαμένωσι καὶ ἐφ' ὅσον ἔλη ἄνευ ψυχῆς καὶ πνεῦμα ἄνευ ἔλης δὲν θὰ δύναται νὰ νοηθῶσιν, — ἀφοῦ πρῶτον, λέγω, τῆς ὑπεδαύλισε τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον τῆς ἐνέπνευσε, μετὰ ταῦτα λησμονήσας αὐτὴν ἐνυμφεύετο ἄλλην πλεονσιωτέραν της κατὰ τὴν προῖκα, ἀλλ' ὄχι καὶ κατὰ τὰ ψυχικὰ χαρίσματα καὶ τὴν μόρφωσιν.

Ἀπὸ τότε ἡ ἀτυχήσασα κόρη κατελήφθη ὑπὸ συνεχοῦς μελαγχολίας καὶ ἀποκαρδιωθεῖσα ἐνανουρίζετο μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τοὺς στόνους τῶν ἐπὶ τῆς γῆς δυστυχῶν ὑπάρξεων.

Ἐλεοῦσα τοὺς πτωχοὺς διὰ χρημάτων καὶ ψυχικῆς καλωσύνης ἐνόμιζέ τις αὐτὴν ὡς ἄγγελον ἀποδράντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ καταφυγόντα ἐνταῦθα, ὅπως ἐλεῆ μόνον καὶ παραμυθῆ τοὺς τάλαιπώρους.

Τὸ πένθιμον ἄσμα τοῦ δυστυχοῦς τυφλοῦ μόνον ἐκείνη ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῆ καὶ ὁ ἀντίλαλος αὐτοῦ παλαιὰς εὐτυχεῖς ἀναμνήσεις ἀκουσίως ἔκαμνε στὴν καρδίαν της νὰ ξυπνοῦν. Ὁ λόγος οὗτος παρέσυρε τὴν κόρην καθ' ἐκάστην ἐσπέραν μέχρι τοῦ παραθύρου της, ὅπως περισσότερον δύναται ν' ἀπορροφᾷ ὅλην τὴν ψυχικὴν ἀλγηδόνα τοῦ κακοτύχου τυφλοῦ.

Τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μακρόν, ἐπὶ καιρὸν πολύν, ἐπὶ τροεῖς καὶ πλέον μῆνας μὲ τὴν προσθήκην ὁμως ὅτι ἤδη ὁ τυφλὸς ἐκτὸς τοῦ μοναδικοῦ του πένθιμου ἄσματος καὶ ἕτερόν τι κατόπιν κάτωθεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ παρα-

θύρου τῆς κόρης ἐκείνης ἔψαλλεν . . . Ἄσμα δμως τοῦτο ἀγάπης
καὶ λατρείας . . .

Τὸ φθινόπωρον ἤδη εἶχε παρέλθῃ καὶ χειμῶν βαρύτατος εἶχεν
ἐνσκήψη, ὁ ψυχρὸς βορρᾶς τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι εἶχε παρασύρῃ
καὶ τὸ ἄσμα τοῦ πλάνητος τυφλοῦ. Διότι ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμ-
βρίου καὶ πέραν ἡ παθητικὴ φωνὴ καὶ οἱ ἤχοι τοῦ χειροκινήτου
ὄργάνου αὐτοῦ δὲν ἠκούσθησαν πλέον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς
ὁδοῦ Ἀδριανοῦ . . .

Καὶ ἀδίκως ἡ κόρη ἐκείνη μὲ ἀναπαλλόμενα ὑπὸ βιαίων παλ-
μῶν στήθη περιέμενε καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ὀπισθεν τῶν παραθύ-
ρων αὐτῆς, ὅπως ἴδῃ διερχόμενον τὸν τυφλὸν τραγουδιστὴν καὶ
ἀκούσῃ τὰς στροφὰς τοῦ πενθίμου καὶ ἐρωτικοῦ ἄσματός του . .

Ὁ ἔφηβος ἐπαίτης, ὁ τυφλὸς ψάλτης τῆς ὁδύνης, δὲν ἀνε-
φάνη πλέον . . .

Καὶ φθινόπωρον καὶ χειμῶν εἶχον παρέλθῃ καὶ ἡ τοῦ ἔαρος ἐποχὴ,
ἡ τῶν ῥόδων καὶ τῶν ἐρώτων ὑμνήτρια, εἰς τὴν ψυχὴν τῆς νεαρᾶς μας
παρθένου ἐνέπνεε τὸ ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον, τὸ σεμνὸν καὶ ἄγιον τοῦ νὰ
διέρχεται τὰς περισσοτέρας ὥρας τῶν ἡμερῶν τῆς παρὰ τὰς κλῖνας τῶν
δυστυχῶν ἀποκλήρων τῆς τύχης, τῶν νοσηλενομένων εἰς τὰ διάφορα
ἐνταῦθα νοσοκομεῖα, τῶν μὴ ἐχόντων τιὰ νὰ τοὺς περιθάλλῃ καὶ
ἀγροούντων τὸ φίλτρον τῆς νοσηλείας ἐν τῷ μέσῳ προσφιλοῦς οικογενείας.

Αἰσθηματικώτερον καὶ μᾶλλον εὐλογημένον ἔργον ἐκεῖνου, καθ' ὃ
παρθένος νοσηλεύει καὶ παραμυθεῖ ἀπέλπιδας ἀνιάτους, μαύρης εἰμαρομέ-
νης θύματα, ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ. Εἶναι προᾶξις, μὲ τὸ
ἄσπιλον τῆς ὁποίας μόνον τὸ ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πατέρων ὑμνηθὲν
Παρθένον καὶ Ἄμωμον τῆς Θεομήτορος Μαρίας δύναται νὰ παραβληθῇ.
Τοιαύτη παρθένος δικαιοῦται νὰ ἀνυψοῦται ἐν τῇ συνειδήσει ἡμῶν καὶ
τὸ βάθρον αὐτῆς νὰ τίθεται ὑψηλότερον τοῦ τῆς Παρθένου Ἀθηναῖς καὶ
νὰ περιβάλλεται διὰ τοιαύτης λατρείας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας καὶ αὐτὴ ἡ
ἀνέκαθεν προσφερομένη λατρεία πρὸς τὴν θεομήτορα Παρθένον Μαριάμ
νὰ ἰλιγγῇ . . .

Ἐκπληροῦσα οὕτω τὸν ἀπαραιμίλλως θεάρεστον τοῦτον σκοπὸν τῆς
ἡ νεαρὰ μας κόρη, συχνὰ μετέβαινεν εἰς τὰ νοσοκομεῖα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα
περικλείουσι καὶ τοὺς περισσοτέρους ἀποκλήρους. Εἰσερχομένη δμως μὴ
τῶν ἡμερῶν εἰς τὸ παρόρημα τοῦ νοσοκομείου ὃ «**Εὐαγγελισμός**», τὸ ἐπι-
λεγόμενον «**Ἅγιος Στέφανος**», ὅπου μακρὰν τοῦ κυρίου κτιρίου καὶ εἰς
τὸ βάθος τοῦ περιβόλου ἐνδιαπύονται οἱ φθισιῶντες, ἔστι εἰς τὸ ἔπαρον

κατάπληκτος και παλμοὶ σφοδροὶ ἐκυρίευσαν αὐτὴν εἰς τὸ ἄκουσμα ἀτόνου φωνῆς, προσπαθούσης νὰ μέλγη τὸ πένθιμον ἐκεῖνο ἄσμα, τὸ ὁποῖον ἔφαλλε πρὸ μηνῶν τιῶν διερχόμενος κάτωθεν τῶν παραθύρων τῆς ὀμοῖρος τυφλός. Ἡ φωνὴ αὐτοῦ σχεδὸν κλαυθμηρὰ, ὡσεὶ νεκρῶσιμος ἀκολουθία, εἶχε κατὰ πολὺ ἀλλοιωθῆ καὶ ἐνόμιζέ τις αὐτὴν ὡσεὶ ἐξερχομένην ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ἐκ τοῦ περιβάλλοντος ἐνὸς ἄλλου κόσμου, ἐκ τοῦ βάθους ἐνὸς φρικώδους τάφου. Πηλασίασα ἀκροποδητὴ ἢ κόρη πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἔβγαινεν ἡ ἀσθενὴς φωνή, ἤκουσε μετὰ συντριβῆς εἰς τὸ τέρας τοῦ ἄσματος του νὰ προσθέτῃ ἤδη ὁ τραγουδιστής :

Ποῖα παρθένου ἡ ψυχὴ θὰ μὲ σώσῃ
καὶ θὰ διώξῃ τοῦ θανάτου τὸ φάσμα
τὴν ψυχὴν μου ποτίζουσα μ' ἄσμα
τῆς ζωῆς, τῆς χαρᾶς καὶ ἐλπίδος :

καὶ μετὰ τινα μικρὰν διακοπὴν νὰ ἐξακολουθῆ :

Ἡ παρθένος ἐκείνη θὰ ἔλθῃ ;
Εἶν' ἀργά, ἤδη ἔχω παρῆλθῃ !

μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁποῖου σιγὴ ἀπόλυτος ἐπεκράτησεν ἐν τῷ δωματίῳ καὶ θανάσιμος ῥόγχος μόνον ἐκ τοῦ στήθους τοῦ ἄδοντος νὰ ἐξέρχεται ἠκούετο.

Ἡ κόρη ἀναλαβοῦσα δυνάμεις καὶ προσπαθήσασα νὰ κατασιγάσῃ τοὺς θανασίμους παλμούς, οἱ ὁποῖοι τὴν εἶχον κυριεύσει, ἐπροχώρησεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δωματίου, ὀπίθεν μετὰ δειλίας ῥίψασα τὸ βλέμμα τῆς ἐντὸς αὐτοῦ εἶδε νὰ ἐξελίσσειται πρὸ αὐτῆς φρικώδης καὶ τρομερὰ σκηνή.

Ἐπὶ κλίνης κατέκειτο ἡμιθανής, ἔνδακρος καὶ κατάμωμος καὶ ἐντελῶς ἠλλοιωμένος, μὲ τὴν ὄψιν ὠχρὰν ὡς σουδάριον, μὲ τὸ χρῶμα τοῦ θανάτου, ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος τυφλός, ὁ ἐπαίτης νεανίας, ὁ διερχόμενος ἄλλοτε κάτωθεν τῶν παραθύρων τῆς καὶ ψαλμῶδων τὰ πένθιμα ἄσματα του. Ἐβλεπεν ὅμως τοῦτον, ἐνῶ ἐγνώριζεν αὐτὸν τελείως τυφλόν, ἔχοντα ἤδη ὄψεις τοὺς ὀφθαλμούς.

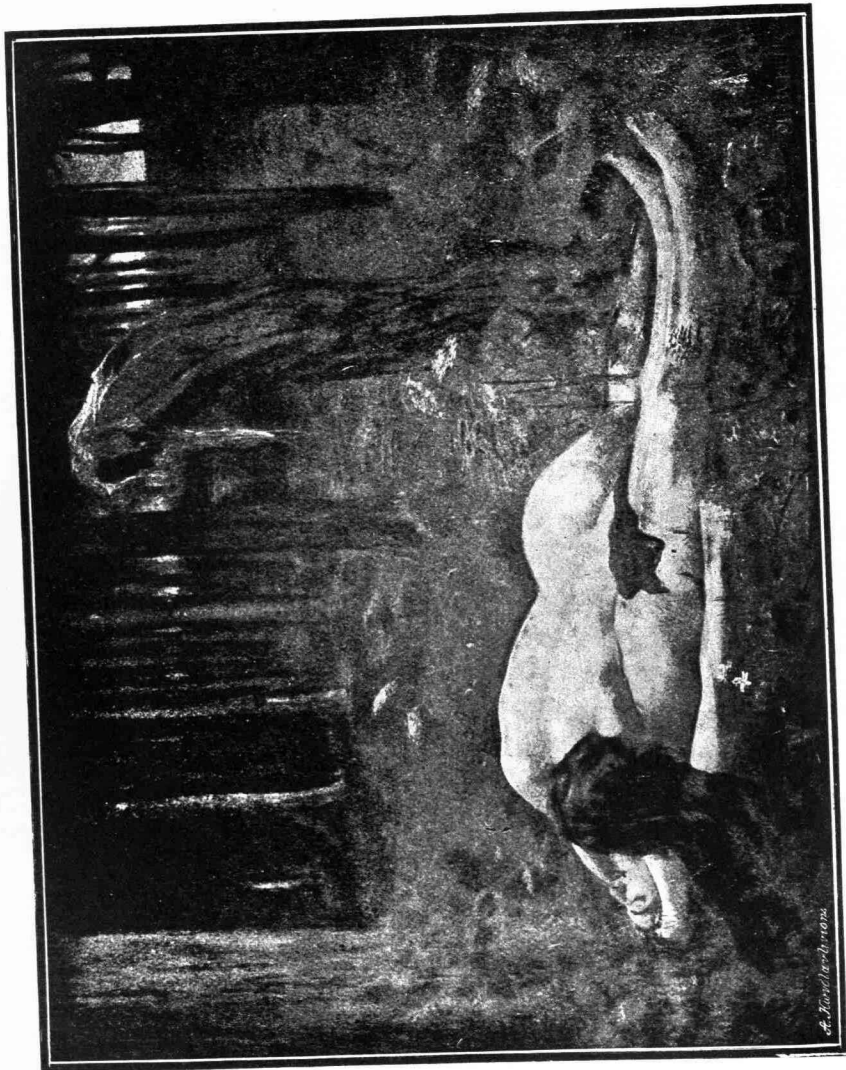
Θεϊκὴ ἐμπνευσις ἐφώτισε καὶ ἐνεθάρρυνε τὴν κόρην, ἣτις προχωρήσασα πρὸς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς ἔστη ἄνωθεν αὐτοῦ καὶ τείναςα τὴν χεῖρα σχεδὸν ἔνδακρος προσέθηκε : — Πόσον τὸ πένθιμόν σου τραγοῦδι ἄλλοτε τὴν ἀκοήν μου ἐνανούριζε καὶ τὴν ψυχὴν μου ἔδοκοῦσε. Σήμερον, ἀκόμη περισσότερον, μὲ κατασυντρίβει. Πῶς εὐρίσκεσαι ἐνταῦθα ; — καὶ ἡ φωνὴ τῆς σχεδὸν ἔσθυσσε

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς μελιρῶντου ἐκείνης λαλιάς κῦμα αἵματος τὸ πρόσωπον τοῦ ἡμιθανοῦς ἐπορφύρωσε καὶ ἐνόμιζέ τις ὅτι κεκρυσμένοι κρονονοὶ νέας ζωῆς τὰ στήθη του ἐπλημμύρωσαν καὶ ἀνεζωο-

γόνησαν αὐτὸν ἀνελπίστως. Καὶ στρέψας τὰ ὕελώδη καὶ ἐνδάκρυα βλέμματα τοῦ πρὸς τὴν ἄνωθεν αὐτοῦ ἰσταμένην κόρην προσεπάθησε ν' ἀνασηκωθῆ ἡ πρὸς στιγμὴν καταβάλλον τὰς τελευταίας τοῦ χανομένης

❖ ΣΤΙΓΜΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ❖

δυνάμεις, ὅπως εὐχαριστήσῃ καὶ ἀπαντήσῃ εἰς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐκ τῆς φωνῆς, ὡς τὴν νέαν τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ.

Ὁ ἀδιάκοπος ὄμως βῆξ, ὅστις τοῦ διέκοπτεν ἑκάστην λέξιν, καὶ ἡ μεγάλη κατάπτωσης τῶν σωματικῶν τοῦ δυνάμεων ἢ ἐπὶ πλέον ἐκ τῆς

συγκινήσεως τῆς ξαφνικῆς ἐμφανίσεως τῆς κόρης, δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ὀμιλήσῃ καὶ χύσας δάκρυ ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης του τελείως ἐξηντημένος.

Ἡ κόρη τότε ὥσει ὑπὸ μεγαλοῦρου τινος δυνάμεως ἐμψυχωθεῖσα πρὸ τῆς ἐξελισσομένης ἐνώπιον τῆς φοβεροῦς τραγωδίας παρῆιδε καὶ αὐτὸν τὸν κίνδυνον τοῦ μιάσματος ἐκ τῆς ὀλεθρίας ἀσθενείας καὶ πλησιάσασα ἔτι μᾶλλον τὸν ἀσθενῆ ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκάθισε καὶ διὰ παραμυθητικῶν, μεστῶν θεομῆς στοργῆς λόγων, προσεπάθησεν αὐτὸν νὰ παρηγορήσῃ.

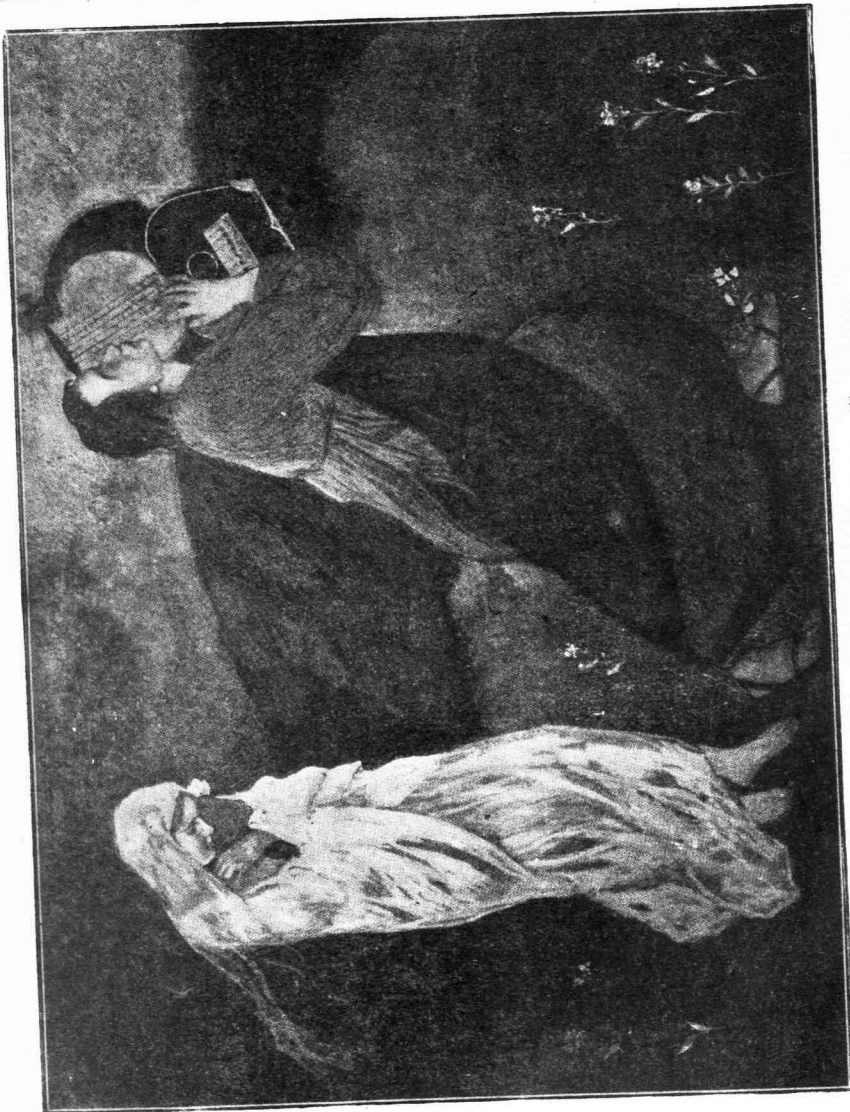
Ἡ κατατρώγουσα ὅμως τὰ σπλάγχνα τοῦ ἀσθενοῦς ἀπαισία ἀσθένεια φαίνεται ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην μὴ εὐρίσκουσα ἄλλο τι νὰ καταφάγῃ, αὐτὴν ταύτην τὴν ψυχὴν του ἠρέσκειτο νὰ κατασυντριβῇ, ὅπως δυνηθῆ νὰ ἐπιφέρῃ τὸν τελικὸν αὐτῆς θανατηφόρον σκοπὸν. Ἐν τούτοις ὁ ἀσθενῆς, ὥσει ὑπὸ τῆς καλωσύνης τῆς εἰσελθούσης κόρης ν' ἀνελάμβανε δυνάμεις, ἐζήτησε καὶ πάλιν ν' ἀνεγερθῆ καὶ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις εἰς τὰς ἐπαυλειμμένας καὶ ἐπιμόνους ἐρωτήσεις τῆς κόρης, ἥτις ἐζήτηε νὰ μάθῃ πῶς ἀπὸ τυφλὸς κατέκειτο ἤδη φθισιῶν, ἀλλὰ καὶ ὑγιῆς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀλλὰ καὶ πάλιν αἱ σωματικαὶ του δυνάμεις μόλις τοῦ παρῆιχον ζῶην εἰς τὴν τελευταίαν του ἐξομολόγησιν. Καὶ τότε ὁ παρακολουθῶν τὴν νεαράν μας καὶ μοναδικὴν τοῦ ἀσθενοῦς ἐπισκέπτριαν νοσοκόμος παρῆστη πρὸ μεγαλοῦρου ὑψίστης τραγικότητος σκηρῆς. Ἡ κόρη ἐκείνη ἡ εὐγενῆς καὶ προσήγορος, ἡ λεπτὴ καὶ ὠραία ἔκλινε τὸ παρθενικὸν της σῶμα καὶ τείνασα τοὺς βραχίονάς της περιέλαβεν ἐντὸς αὐτῶν τὸ σκελετωδὲς σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς, ὅπως ἠμπορέσῃ οὗτος καὶ διγηρηθῆ ὑποβασταζόμενος τὰς φορικῶδες ἡμέρας, τὰς ὁποίας διῆλθεν, ἀφ' οἷου τὸ ἄσμά του τὸ πένθιμον δὲν ἠκούσθη πλέον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀδριανοῦ.

Καὶ ἠδυνήθη τότε ἡ κόρη νὰ μάθῃ συγκροτοῦσα διὰ τῆς βίας τὰ δάκρυά της πῶς ὁ ἀνυχῆς οὗτος νέος μὴ δυνάμενος νὰ συλλέγῃ καθ' ἐκάστην τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τοῦ ἄσματος του, καὶ τῆς κατὰ συνέπειαν κακῆς διαίτης του, ἠσθένησε, καὶ πῶς, ἐπειδὴ ἠδυνάτε νὰ ροσηλευθῆ καλῶς ἐλλείπει τῶν μέσων, ἡ ἀσθένειά του εἶδεν ἔδαφος γόνιμον, τὸ ὁποῖον γονιμώτερον ἀκόμη καθίστων αἱ σφοδραὶ αὐτοῦ ψυχικαὶ στενοχωρία καὶ συγκινήσεις. Ὅτι ἐληθεῖς τέλος πάντων ὑπὸ δια-

Α. Καρβελαντινισμ

φόρων συμπατριωτῶν του κατώρθωσε νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὸ νοσοκομεῖον
ὁ «**Εὐαγγελισμός**», ὅπου παρατηρηθεῖς ἡμέραν τινὰ ἐπὶ διασῆμου τινὸς
ξένου ὀφθαλμολόγου ἱατροῦ, ἐπισκεφθέντος τὸ ἀγαθοεργὸν τοῦτο ἴδρυμα,

✽ ΟΡΦΕΥΣ ΚΑΙ ΕΥΡΥΔΙΚΗ ✽

✽ HANS TICHY ✽

καὶ ὑποστὰς ἐπ' αὐτοῦ πολυὺν ἐγχείρησιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰάθη
τελείως κατόπιν ἀρκετῶν βασανισμένων ἡμερῶν. Καὶ ὅτι, ἐνῶ ἡ ἐλπίς
καὶ ἡ χαρὰ ἐβασίλευον ἤδη εἰς τὴν καρδίαν του ὡς ἐκ τῆς θεραπείας

τῶν ὀφθαλμῶν του, αἴφνης ἐν τῇ ἐξαντλήσει του ἀνεφάνη ὁ φοβερός βῆξ τῆς ἐπικαταράτου φθίσεως, ὅστις καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ παράρημα τοῦ «**Εὐγγελισμοῦ**»

Ἱστορία, ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, ὅσα ἀπλῆ, τοσοῦτα καὶ σιγνή. Ἱστορία ἐνὸς πωχοῦ ἀομιμάτου, ἐνὸς νέου φθισικοῦ

Καὶ περατώσας τὴν πολυπαθῆ ταύτην ἱστορίαν του ὁ φθισικὸς νεανίας ἔτεινε τὰς χεῖράς του εἰς τὸ κενόν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ συλλάβῃ τὴν διαφεύγουσαν αὐτὸν ὑστάτην του πνοήν.

* SICHEL *

Ἡ νεᾶνις ὡσεὶ καθηλωθεῖσα ἐν τῇ κλίνῃ τοῦ ἀσθενοῦς ἐκ τῆς ὀδύνης, τῆς προξενηθείσης εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῆς τραγικῆς ἐξελίξεως τῆς τοῦ ἀσθενοῦς ἱστορίας, παρέλειπεν, ὅπως τοῦτον ἀποθέσῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν κλίνην του, καὶ οὕτω πως ὑποβασιάζουσα αὐτὸν μεταξὺ τῶν βραχιόνων της δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ῥεύσωσιν ἐπὶ τῶν παρεῖων, ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἀσθενοῦς τὰ κατακλύζοντα τοὺς ὀφθαλμούς της θεορῶ καὶ μεστὰ πικρίας δάκρυα. Δάκρυα ἀγνὰ καὶ ἀμόλυντα ὡς ἀπορρέοντα ἀπὸ τὸ παρθένον αὐτῆς.

Ἐν δάκρυ ἐνίοτε φέρει τὸν θάνατον, καὶ ἐν πάλιν τοιοῦτον σταματᾷ τὸν ἀνθρώπον πρὸ τοῦ χεῖλους τοῦ τάφου.

* Η ΔΙΑ ΤΩΝ ΤΟΝΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ *

Καὶ τὰ δάκρυα ἐκείνης τῆς νεαρῆς μας παρθένου συνεκράτησαν πρὸς στιγμήν τὸν ἀσθενῆ μας νεανίαν εἰς τὴν ζωὴν — καὶ θὰ ἐκράτουν αὐτὸν διὰ παντὸς εἰς αὐτήν, ἐὰν δὲν ἦτο πλέον παρὰ ἀργά — ὅπως ἔλθῃ εἰς φῶς ἐκτὸς τῆς ὀδονηρᾶς ἱστορίας του καὶ ἕτερόν τι, ὅσα ἐκείνη φορικώδης, τοσοῦτα τοῦτο ὥραϊον καὶ ὑψηλόν

Ὁ φθισικὸν νέος ἡμικεκλιμένος ἐπὶ τῶν βραχιόνων τῆς κόρης καὶ ἀναπνέων μὲ ἀσθματικὴν πνοήν ἀπὸ τὸ περιβάλλον ἐκείνης ἐφαίνετο ὅτι ἐπαρήχοτο ἐν τῇ ζωῇ, καὶ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τὰς παρεῖάς του ἐπυράκτωσαν τὰ δάκρυα τῆς παρθένου, θὰ ἐπίστευε τις ὅτι ὁ θάνατος ἐδειλίασε πρὸ τοῦ συμπλέγματος ἐκείνου, τοῦ νέου καὶ τῆς κόρης, καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τὸν ἀσθενῆ εἰς τὴν ζωὴν. Ματαίᾳ ὅμως ἐλπίς. Δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοῦτον παρὰ μόνον νὰ ζητήσῃ ὀλίγας σταγόνας ὕδατος, ὅπως καθαρίσῃ τὴν φωνήν του καὶ προσθέσῃ μὲ θανάσιμα μεγάλα — παρατεταμένα διαλείμματα :

»Εὐγενής κόρη, καθ' ἣν στιγμήν χωρῶ πρὸς τὸν τάφον, πρὸς τὸ Ἄγνωστον, δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσετε νὰ σᾶς φανερώσω βαθύ τι αἶσθημα, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὑπεβλήθην εἰς τὴν πολυὸνδνον ἐγγείρησιν τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὅπως δυνηθῶ κατοπιν καὶ διὰ τῆς ἐργασίας μου γεφυρώσω τὴν ἄβυσσον, ἣ ὁποία μ' ἐχώριζεν ἀπὸ σᾶς. Αὐστυχῶς ἡ κακὴ μου μοῖρα δὲν μ' ἄφησε νὰ κατορθώσω νὰ σᾶς πλησιάσω καὶ κλίνων γόνυ νὰ ψάλλω τὸ ἄγνον καὶ Παρθένον ὑμῶν. Δὲν θὰ ἐνοήσατε ἴσως τί ὑπεκρύπτετο ὑπὸ τὰ ἄδόμενα ὑπ' ἐμοῦ τότε ἄσματα, δὲν θὰ δυσκολευθῆτε ὅμως νὰ μάθετε τοῦτο, ἐὰν τὰ χειρόγραφα μου ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα κρύπτω εἰς τὸ συρτάρι τοῦ τραπέζιου ἐκείνου — καὶ τῆς ὑπέδειξε παρακείμενον τραπέζι ἐντὸς τοῦ δωματίου του—τὰ ὁποῖα σᾶς ἀφιερώνω, ἀναγνώσητε.»

Καὶ εἰπὼν ταῦτα μὲ μέλη ἀπεφυγμένα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν του, ὡσεὶ ὑπὸ θείας δυνάμεως ἐλκομένην, εἰς τὰ στήθη τ' ἀμόλυντα ἐκείνης καὶ ἀνυψώσας τὰ ἡμιθανῆ καὶ σχεδὸν ἀποκρυσταλλωθέντα αὐτοῦ βλέμματα πρὸς τὴν πάναγρον μορφὴν της, — ὅπόσον σ' ἐλάτρευσα, καλὴ κόρη, ἐπιθύρσει μεταξὺ τῶν χειλέων του καὶ ἐξέπνευσεν ἀποδώσας ψυχὴν πολυπαθὴ καὶ ἄμωμον εἰς τὸν Πλάστην τῆς γῆς.

Ἡ κόρη ἡμιλιπόθυμος ἐλόγισε, καὶ ὁ θησαυρὸς τῆς πλουσίας της κόμης διαφυγὼν τὰ δεσμά του ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της καὶ ὡς φωτοστέφανος μαρτυρικός περιέβαλε τὴν κεφαλὴν της—τὴν ὀραφάλειον κεφαλὴν της—καὶ κλονισθεῖσα ἔκλινε καὶ εἰς τὰ χεῖλη τὰ ψυχρὰ τῆς κρατουμένης ἀκόμη ἐντὸς τοῦ στήθους της νεκρᾶς κεφαλῆς ἀφῆκε τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, τὸν ὁποῖον ἐφαίνοντο ὅτι ἐπόθουν, ἔστω καὶ νεκρὰ, τὰ χεῖλη τοῦ νέου

Ἐκτοτε ἡ δύσμοιρος κόρη, ἡ ἄσπιλος παρθένος, ἡ δώσσασα τὸν μοναδικόν της ἐρωτικὸν ἀσπασμόν εἰς νεκρὰ χεῖλη, εἰς τὰ χειρόγραφα τοῦ ἐπαίτου νεανίου ἀνευρίσκει τὴν παρηγορίαν, τὴν ζωὴν

Τὸ Πνεῦμα μῆς μεγάλης διανοίας, τῆς Διανοίας τοῦ Ἀπειροῦ, θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐνεφύσα τὰς θείας αὐτοῦ ἐμπνεύσεις στὴν πτωχὴν διάνοιάν μου, ὅπως δυνηθῶ καὶ ψάλλω τὸ Παρθένον Ἐκείνης.

Τὸ Πνεῦμα τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σαίξπηρ, τοῦ Βίκτωρος Οἰγγῶ θὰ ἐθεώρει τὰς ὑψηλὰς αὐτοῦ ἐμπνεύσεις ἐντελῶς μηδαμινὰς, ἐὰν ἀπεπειρᾶτο νὰ ἐξυμνήσῃ τὸ Παρθένον Ἐκείνης!

Τὸ μάγον ἐκεῖνο Πνεῦμα, τὸ

* ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ *

διέπον τὴν Φύσιν, αὐτὸ καὶ μόνον θὰ ἠδύνατο νὰ ψάλλῃ τὸ Παρθένον
Ἐκείνης!

Τὰ ῥόδα ἀνθοῦντα ὑμολογοῦν τὴν Φύσιν καὶ ἡ Φύσις ψάλλει τὸ
Παρθένον Ἐκείνης!

Τ' ἄνθη, μεθυστικά ἀρώματα σκορπίζοντα ἐκπνέουν καὶ ἐκπνέοντα
ψάλλουν τὸ Παρθένον Ἐκείνης!

29 Αὐγούστου

MIX. A. ΡΑΦΗΛΟΒΙΤΣ

* ΠΩΣ ΚΑΤΑΚΤΩΝΤΑΙ ΑΙ ΚΑΡΔΙΑΙ *

ΕΓΓΛΩΣ ἀναπτύσσει τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν ἡ ἰδέα ὅτι ἡ
καρδιά τοῦ ἀγαπωμένου κρύπτει κάποιον μυστήριον, κανὲν
αἰνίγμα, ὅπερ δὲν δύνανται αὐταὶ νὰ λύσουν.

* Αἱ γυναῖκες προτιμοῦν πάντοτε τοὺς ἔχοντας εὐθυ-
μον χαρακτήρα, οἱ ὅποιοι γελοῦν διὰ τὰς μικροφροντίδας
καὶ τὰ μικροβάσανα τῆς ζωῆς, μὴ δίδοντες καμμίαν προ-
σοχὴν εἰς τὰ μικρὰς σημασίας δυσάρεστα γεγονότα.

* Ἄγαποῦν ἴσως ἓνα ἄστρον, ἀλλ' οὐδέποτε ἀνέχον-
ται ἓνα φιλάργυρον.

* Αἱ γυναῖκες δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρουν τοὺς ἀνδρας,
οἵτινες κάμνουν πολὺ ἐπιτετηθευμένην *τουαλέταν*, δὲν ἀγα-
ποῦν ὅμως οὔτε ἐκείνους, οἵτινες δὲν προσέχουν διόλου τὴν
ἀμφίεσίν των. Ἄγαποῦν τὸν μέσον ὄρον καὶ συγχωροῦν τὴν
ἀτημελησίαν μόνον εἰς τὰ μεγάλα πνεύματα.

* Οἱ δυνάμενοι νὰ κυριαρχῶσι τοῦ ἑαυτοῦ των εὐρί-
σκουν εὐκόλως τὴν ὁδὸν τῆς καρδίας τῶν Γυναικῶν, ἰδίως
δὲ ὅταν εἶναι περιποιητικοί. Ἐπίσης πολὺ κερδίζουν πλη-
σίον τῶν γυναικῶν οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, οἱ δυνάμενοι
νὰ διοργανώσουν καλὰ μίαν ἐκδρομὴν ἢ μίαν διασκεδάσιν,
οἱ γνωρίζοντες τέλος νὰ ζωηρεύουν τὴν συντροφιά. . .

* Ἡ γυνὴ ἢ ἀρέσκουσα εἰς τοὺς ἀνδρας εἶναι ἢ κομπῆ
γυνὴ καὶ ἢ χαρίεσσα γυνὴ, ἢ εἰλικρινὴς γυνὴ: Ἐν τούτοις
ἢ σπουδαιότερα ἰδιότης τῆς ἀγαπωμένης γυναικός, εἶναι ἢ
ἐκ μέρους αὐτῆς ἐκδήλωσις ἀγάπης. Ἡ γυνὴ ἢ ὅποια θὰ
σὰς ἀγαπήσῃ εἶναι ἐκείνη, ἣτις θὰ σὰς ἀγαπᾷ ἢ φαίνεται
ὅτι σὰς ἀγαπᾷ.

* Ὅποταν μίαν γυνὴν κατακτῆσῃ τὴν καρδίαν ἐνός ἀνδρός, νομίζει, ὅτι ἐτελείωσεν
πλέον τὰ βάσανά της. Καὶ ὅμως ἀγνοεῖ ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἀγὼν εἶναι, πῶς νὰ δια-
τηρήσῃ τὴν ἀγάπην του.

* Τὸ πνεῦμα ἐρευνᾷ καὶ ἡ καρδιά εὕρισκει.

